

ны, одушевява сичкыя ни корабъ и му придава едно пріятно движеніе. Островъ Кипръ са изгуби тосъ часъ. Хазанлъ, който съ нетърпѣніе чакаше да знае моитѣ чувства, попыта ма какво мыслиж за правитѣ на този островъ. Азъ простодушно му обадохъ на каква опасност моята младостъ бѣ изложена, и борбата която испитахъ въ себе си. Той показа съчувствіе къмъ моя ужасъ отъ порока, и рече тѣзи думы: О Венеро, познавамъ твоето могущество и сыновото ти, кадилъ съмъ тамъянь на жертвеницитъ ти: но позволи ми да са гнусѣж отъ срамныя развратъ на жителитѣ на твоя островъ, и отъ скотската безсрамность съ която тѣ тържествуватъ твоитѣ праздници.

„Подиръ туй той са заприказва съ Ментора за тѣзи първоначална сила която е създаде небето и земята; за тѣзи проста, безкрайна, неизменна свѣтлина, която са дава сѣкиму безъ да са раздѣля; за тѣзи върховна и всемірна истинна която просвѣтлява сичкытъ духове, както слънцето освѣтлява сичкытъ тѣла. Този, приложи той, който не е видѣлъ никоги тѣзи чиста свѣтлина е слѣпецъ като безокъ отъ рожденіе; той минува живота си въ една дълбока нощъ, както народытъ които слънцето не освѣтлява никакъ въ продълженіе на много мѣсецы на годината; той мысли себе си за мждъръ, а е безумень; мысли че сичко види, и нищо не види; умира безъ да е видѣлъ нѣщо нѣкогы, освѣнь мръчкава и лъжовна блѣскавна, праздни сѣнки, привидѣнія които нематъ нищо вещественно. Таквызи сж сичкытъ челоуѣцы които са увеличатъ отъ похотитѣ на чувствата и отъ лъстеніята на въображеніето. Нема на земята истинескы челоуѣцы, освѣнь тѣзи които са съвѣтуватъ, които обычатъ, които слѣдуютъ този вѣчный разумъ: той е който ны вдъхновява когато мыслимы доброто; той е който ны укорява когато мыслимы злото. Отъ него ный имамы умъ и животъ. Той е като единъ голѣмъ океанъ отъ свѣтлина: нашытъ умове сж като потоцы които истичатъ отъ него, и които пакъ са повращатъ въ него.

„Съ сичко че азъ не разумѣвахъ още съвършенно дълбоката мждрость на тѣзи разговори, но вкуस्याхъ отъ тѣхъ нѣщо чисто и високо: сърцето ми са стоя-